

СЕКЦІЯ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

ЕТАПИ РОЗВИТКУ ЮРИДИЧНОЇ ДЕОНТОЛОГІЇ

Бєльчикова М. В.

студентка юридичного факультету

Науковий керівник: Савіщенко В. М.

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

Головним розумінням юридичної деонтології є вчення про необхідні професійні та персональні якості юриста. У той же час юридична деонтологія охоплює так само й універсальні розуміння про юридичну науку та практику, через те що, передусім вона є повчальною дисципліною, з якої розпочинається пізнання юриспруденції та зобов'язана надати загальноприйняті знання про юридичну науку та практику тим, хто її вивчає, а також якщо не засвоювати знання з юридичної деонтології, її різновидів та її значення неможливо простежувати характеристики юриста, а так само й вимог до юристів всіляких класифікацій.

Для виникнення юридичної деонтології було багато підстав, наприклад, була дуже висока соціальна необхідність юридичної діяльності і це прямо стосується підтримки або до звуження достатньої кількості, тільки найважливіших для будь-якої особистості, благ, таких як життя, професійна репутація, власна честь і свобода. Також, важливою умовою виникнення юридичної деонтології була своєрідність стосунків між юристами та людьми, з якими вони співдіють коли здійснюють свої професійні зобов'язання і які у деяких випадках можуть виявитися юридично не паритетними через те, що існує такий клас юристів які мають певні владні повноваження та присутність в них фахових правових знань, якими не володіють інші люди, які не можуть цілком зрозуміти відповідність дій, консультацій і актів відповідно до закону, і через це вони змушені довіряти їх компетентності і сумлінності. І ще необхідність виникнення цієї дисципліни було зумовлено безпрецедентним підвищенням впливу юридичної практики на нормальну працю соціуму і його розвитку.

Якщо І. Бентам застосував термін «деонтологія» для позначення чення про мораль в цілому, то надалі Деонтологію почали відрізняти від моральних цінностей загалі. Деонтологія формувалась як специфічна система знань про належне, виходячи з вимог суспільної моралі. Проблематика належного, повинного (те, що має бути здійснено/обозроблено) знаходить різні форми свого прояву, формує основу предмету даної науки та вивчається у відповідності до окремої особи, групи осіб, суспільства в цілому на рівні конкретних норм, принципів поведінки, моральних або суспільних ідеалів [1, с. 8].

Розвиток юридичної деонтології як науки поділяли на етапи, але їх виокремлення було сумнівне, адже їх кількість могла відрізнятись в залежності від класифікації розрізнення цих етапів. Будь-яка професія виробляла і виробляє власну деонтологію. Загальновідомо, що на розвиток юридичної деонтології сильно вплинула медична деонтологія.

Перший етап становлення юридичної деонтології виражався у здогадках які характеристики мусить мати юридична робота і зародилось це у Стародавньому Римі. Праця юристів Риму мала свій значний вплив на майбутню працю юристів у всій Європі у розумінні створення досвіду, спеціальних рис і інститутів. Але у ті часи слово юрист було визначенням не як спеціаліста у сфері права, а як визначенням сукупності законів і спав із правовим характером. Через розвиток соціуму і його моралі, люди віддавали свій досвід у різних професіях, які врегульовують їх життя і нормалізують його, особливо підготовленими та людям які мають професійну підготовку. Тому в усьому світі поступово проходив розвиток юридичної діяльності.

Другий етап розвитку юридичної деонтології пов'язаний з періодом розвитку буржуазних відносин і формуванням світського, юридичного, світогляду (XVII – XVIII ст.), коли юридична практика змінюється, розширюється її зміст, з'являються нові форми і засоби здійснення. Властива юридичному світогляду буржуазії ідеалізація права як основи суспільства і держави багато в чому сприяла формуванню інтересу до юридичної професії. Накопичений досвід у державах Західної Європи став одним з важливих етапів розвитку деонтологічних якостей вітчизняного юриста. Тоді ж у Росії (XVIII ст., при Петрі I) запроваджено в ужиток термін «юрист», запозичений з Німеччини («зигізі»), як похідний від середньолатинського [2, с. 21-22].

Під час третього етапу розвитку юридичної деонтології, який відбувся на початку 1900-х років, почалося вироблення головних записів про вимоги до юридичної діяльності. Фактично, для набуття якісних рис професійної поведінки, які дають контраст між професією та родом зайнятості, потрібно здобути галузеву сукупність правових поглядів. Саме ці якості виражаються у можливості професії до

самостійного регулювання. В наслідок бажання упорядкувати стосунки в середині спеціальності здійснюється запровадження її контролюючої діяльності в соціальне життя. Спроможність до самостійного регулювання реалізується в прийомах, переконаннях, думках і порядку врегулювання спеціальності. Вже утворені засади оформлюються в один документ, який призводить їх до однаковості. Такі документи набувають статусу професійних шаблонів, іншими словами поширюється на всіх людей які в цій професії, зобов'язують підкорюватися і можуть застосовуватися засобом примусу.

Четвертий етап розвитку юридичної деонтології який припав на 1980-ті роки, являє собою міжнародну єдину систему вимог, які вимагаються від юристів, виходом за національні кордони, у зв'язку з появленням міжнародних шаблонів у юридичній діяльності, наприклад, міжнародні кодекси етики і т.д.

Юридична деонтологія» полягає у наданні майбутньому юристові об'єктивних знань про реальний сенс і зміст обраної професії, про цілісну картину юридичної діяльності й місце в ній юриста-професіонала, культура поведінки якого відповідає суспільним вимогам [3].

Отже, юридична деонтологія розвивалася багато століть до того стану, який ми маємо зараз, і завдяки тому, що наші предки передавали нам свій досвід зараз працівники у правовій сфері відповідають високим стандартам професійності і моральності, а також мають правильні особисті якості які роблять їх спеціалістами яким можна довіряти.

Література:

1. С.Д. Гусарев, О.Д. Тихомиров, Юридична деонтологія, Київ: Знання, 2008, 496 с.
2. О.Ф. Скакун, Юридична деонтологія, Харків : Еспада, 2008, 400 с.
3. Сичевська-Возняк О.М. Юридична деонтологія, електрон. наук. фахове вид. Луцьк. 2017. 20с. URL: http://lutsk-ntu.com.ua/sites/default/files/samostiyna_yuridich_deontologiya.pdf